

влѣзохъ въ стаѣтъ що е за разговоръ, намѣрихъ ѿ пѣна като кошаръ, и оглушѣхъ повече отъ другъ пѣтъ отъ шумныѣ разговоры на молодыѣ пчелицы. Като дойде сестра ми, косата ѿ бѣше разрошена, страныѣ ѿ пламнѣли, очитѣ ѿ зачервены и като че пушахъ искры. Тя държеше и единъ голѣмъ *коматъ* хлѣбъ въ рѣкъ. Като мя цѣлуе, видѣхъ ѿ че тя бѣше замыслена; — Що ти е? попытахъ ѿ, плакала ли си?

— Не, не, Максиме, нищо не ми е.

— Не е възможно; кажи ми.....

А тя като снижи гласѣтъ си; — Ахъ! Максиме, извика, твърдѣ съмъ злочеста.

— Да ямъ ли! като съмъ толкозъ злочеста, какъ могъ да ямъ? Познавашъ ли Луціѿ, Луціѿ Кампеловъ, най-добрътъ ми прѣтелкъ? Карахмы ся съ неѿ страшно.

— А че защо? . . . но не ся смущавай Еленке, вы пакъ ще ся обикнете.

— Не е възможно, Максиме; голѣмы работы станѣхъ. Отъ най напрѣдъ бѣхъ малкъ; но испослѣ пламнѣхмы и станѣхмы като луды. Играхмы на топчета, и Луція сбѣрка въ броеніето; и когато азъ имахъ шестстотинъ и осемдесетъ а тя шестстотинъ и петнадесетъ, прѣпираше ся че имала шестстотинъ и седемдесетъ и петъ. Разумѣвашъ че това бѣше много дебела работа. Азъ потвърдявахъ моето, тя нейното, тѣй що азъ ѿ рекохъ да оставимъ да прѣсѣдятъ съученицыѣ